

Kl. 19.50

Sagen er jo den, at flere og flere undersøgelser og målinger viser, at flere og flere af vores boringer er forurenede bl.a. med pesticider. Der er brug for at gøre noget mere for at beskytte grundvand og drikkevand. Det er baggrunden for diskussionen om at lave en beskyttelseszone omkring vandindvindingsboringerne.

Det har vi snart diskuteret i lang tid. Den 27. februar 2003 havde vi debatten sidst, og der fremførte miljøministeren, at han ikke ville tage yderligere initiativer, før der lå et såkaldt fagligt og sagligt grundlag, og derfor ville han nedsætte et udvalg. Det er jo en argumentation, som lyder fornuftig og også kan være det.

Vi havde allerede dengang en mistanke om, at det var en syltekrukke, et forsøg på at udsætte sagen, og det ser vi endeligt bekræftet i dag, for nu har arbejdsgruppen afleveret sin rapport på et fagligt og sagligt grundlag, og anbefalingen er, så vidt jeg kan læse det, helt entydigt, at der skal skabes hjemmel til, at man kan lave en yderligere beskyttelse af vores vandindvindingsboringer og dermed beskytte vores grundvand og vores drikkevand.

Hvad siger miljøministeren så, efter at den faglige og saglige rapport ganske entydigt siger, at der skal skabes en lovhjemmel for at beskytte drikkevandet yderligere? Han siger følgende vidunderlige og bureaukratiske sætning: På baggrund af arbejdsgruppens notat har jeg besluttet, at muligheden for at etablere sprøjtefri zoner efter en konkret risikovurdering bør vurderes med henblik på at undersøge, hvorledes beskyttelsen af grundvandet kan forbedres.

Jamen det er det, han lige har fået svaret på, men nu skal det yderligere vurderes, om man kan lave en fornuftig undersøgelse af, hvordan det i givet fald kan gøres. Jeg vil anbefale sætningen som studiemateriale på retorikstudiet og andre steder, der beskæftiger sig med, hvordan man kan tale udenom og undgå at tage konsekvensen af sine egne handlinger.

Der er her alene tale om, at en miljøminister, som har fået alt det materiale, han har brug for med henblik på at beskytte vores drikkevand, yderligere ønsker at udsætte sagen, fordi han ikke ønsker at genere landbruget, og fordi han ikke har de nødvendige midler til at finansiere et givet skridt.

Så skal vi høre på ordførere fra bl.a. Venstre, der siger, at de godt vil være med til at tage nogle skridt, når det faglige og saglige grundlag

foreligger. Men det er jo det, det gør. Det er jo lige præcis det, det gør. Derfor er det en dårlig undskyldning.

Når man så oven i købet er flabet nok til at sige, at diskussionen om de 300 m er noget pjat og usaglig, må vi sige, at det ikke står i forslaget. Det kan godt være, at hr. Jørn Dohrmann har fejllæst det, men det kan ikke være et tilfælde, at samtlige borgerlige ordførere har fejllæst det. Der må være én og samme fejlkilde til den udlægning, og den tror jeg godt jeg ved hvor er. Men det kan ikke forsvares. Man skal have ret begrænsede evner til at læse og forstå en tekst for at kunne se, at det er en fejllæsning.

Der står tværtimod, at Enhedslisten sidste gang, de foreslog 300-meter-zoner, mødte modstand, fordi det blev fremført fra mange sider, at det ikke var optimalt, bl.a. fra SF, som sagde, at vi heller ikke havde noget belæg for at sige, at 300 m var det rigtige. Nu har vi så en rapport fra de faglige og saglige, som siger, at man ikke skal fastsætte bestemte afstandskrav, men tværtimod lave en lokal vurdering og fastsætte betingelserne lokalt.

Det er det, Enhedslisten har foregrebet med sine formuleringer, og det synes jeg er godt og rigtigt. Og så læser man det, som om Enhedslisten gentager det med de 300 m. Det er, fordi man ikke selv har læst det og tænkt over, hvad der står, og fordi man ét centralt sted fra er blevet fejlinformeret. Jeg synes, at det er for ringe, at man laver en så slap forberedelse af behandlingen af et beslutningsforslag.

Så er der den anden diskussion, nemlig spørgsmålet om, hvem der skal betale. Hvis man nu skal sige det lidt forenklet, er sagen jo den, at vi har en lang række vandværker med et vandindvindingsopland rundtomkring i landet, og der kører landbrugsmæssige maskiner hen over det og sprøjter med pesticider, og de pesticider havner i alt for stort omfang i vores drikkevandsmagasiner.

Hvem skal så betale for at gøre områderne, der bliver forurenede, enten dyrkningsfri i form af skovrejsning eller til pesticidfri dyrkning? Er det landmanden, som skal holde op med at forurenede, eller er det brugerne af det pågældende vandværk?

Der siger miljøministeren, at nu har man jo én gang etableret en ordening, og det er sandt, hvor det er vandværkets brugere, der betaler, og det synes han skal fortsætte, også selv om prisen bliver meget højere i fremtiden.

Kl. 19.55